

Duda Paiva Company

Vergeten Dieren en Verloren Zaken (6+)

HILARISCHE WINKEL VOL EIGENAARDIGHEDEN



Annette Embrechts

21 januari 2020

Gezien op 19 januari 2020, Theater De Lieve Vrouw, Amersfoort

‘Kijk, een Ei-Phone’, roept een meisje uit het publiek, wanneer uit het witte legsel van een pluchen Dodo een opgekruld snoer tevoorschijn komt, plus nostalgische telefoonhoorn. De zaal giert het uit. Net hebben de volwassenen al moeten grijnzen om de dubbele laag in de marcherende benen van de hardvochtige mevrouw Caterpillar; met Duits accent roept ze uit: ‘Dat mag nóóit meer gebeuren!’ – ieder woord krijgt een vette klemtoon van haar hak op de grond.

Zo valt er voortdurend voor jong en oud veel te lachen tijdens de jeugdvoorstelling *Vergeten Dieren en Verloren Zaken* (6+) van Duda Paiva Company. Zeker om de geweldige schuimrubberen creaties, typerend voor dit gezelschap dat acrobatische dans met uitbundig poppenspel combineert en steeds

vaker ludieke voorstellingen voor jeugd en jongeren maakt.

De Dodo heeft een kleurig dik verendek en leent de benen van zijn bespeler. Een kookboek bijt met een rij hagelwitte tanden naar toeschouwers – ‘meer een eetboek’, zegt meneer Ut, eigenaar van deze eigenaardige winkel vol bijzondere planten en dieren. Zijn kronkelende slang biedt hij aan voor een plekje in een tweepersoonsbed – ‘liefst tussen papa en mama in’. En als cadeautje weet hij nog een mormeldier, maar die heeft wel ‘een vet ochtendhumeur’. Telkens is hij blij als kopers er daarom nog even over willen nadenken. Kan hij ze nog even bij zich houden.

Gaandeweg de voorstelling breken steeds meer actualiteit en maatschappijkritiek door het knappe poppenspel heen. Over het opofferen van dieren aan overdadige consumptie, over de commerciële jacht op wilde beesten, over de doorgedraaide fashion-industrie. Even origineel als schrijnend is de scène waarin mevrouw Caterpillar de allerlaatste Tasmaanse Tijger opeist en het woordje ‘tas’ letterlijk neemt: in mum van tijd vouwt ze een schoudertas van de uitgestorven buidelwolf.

De strijd is herkenbaar: mijnheer Ut kan de huur van zijn dierenwinkel niet meer opbrengen omdat hij geen afscheid kan nemen van zijn unieke exemplaren. Hij slaapt onrustig op de stoffen toonbank. Verhuurder Caterpillar, in fout bontjasje, waait telkens binnen om geld te eisen en ziet in ieder vachtje een nieuwe modegril. Zelfs in de vleesetende plant, met wie ze een robbertje heeft uit te vechten, ziet ze *vegan fashion*.

Prachtig hoe bedenker en acteur Tim Velraeds al zijn bonte creaties liefdevol tot leven wekt, en hen tegelijk bestraffend toespreekt als ze te gulzig worden naar andere exemplaren: ‘Vrienden eet je niet!’. Cat Smits maakt van dame Caterpillar een pittig glibberige tegenstandster, die telkens als dansend zeepje uit Uts handen weet weg te glippen. Zo ontstaat in de energieke en doeltreffende regie van Duda Paiva een even hilarische als betekenisvolle familievoorstelling. Met een prachtige schittering in de dierenogen.

Foto: Binie Visual Communication

ELDERS

Nog geen andere recensies

THEATERKRANT